

maa være mindst Halvdelen af de Valgberettigede tilstede, for at Valghandlingen kan have nogen Betydning. Det forekommer mig at være temmelig haardt, at man straffer den, der kommer, fordi de Andre blive borte; men dernæst vil det ogsaa være indlysende, at der kan være Forhold tilstede, hvor det er meget vanskeligt for Flertallet at deltage i Valget. I saa Fald faar man nøies med, at et Mindretal afgjør Sagen, at de, der møde, handle paa deres Begne, som blive borte. Saa meget mindre har jeg havt nogen Betænkelighed derved, som det kun er en raabgivende Indflydelse, der foreslaas. Skulde der altsaa, saa at sige, Ingen komme tilstede, maa man vurdere Udtalelserne derefter. Det er med Hensyn til § 2. Med Hensyn til § 3 har jeg foreslaaet, at i 2den Linie Ordene „Ministeren henlægger af Ansøgningerne dem, der efter de gjældende Regler ikke kunne komme i Betragtning“, forandres til „Ministeren kan henlægge“. Dersom man lode Ordene blive staaende, saaledes som de nu staa, saa er Ministeren forpligtet til at henlægge alle Ansøgninger, der hidrøre fra Kandidater, som efter de hidtil gjældende Regler ikke kunne komme i Betragtning. Bliver det staaende, saa kommer man derved til at affære den Mulighed, at en Kapellan, der har virket i Kredsen i lang Tid, f. Ex. som Kapellan hos sin Fader, og ikke er berettiget til at søge Embedet, dog kan søge det; han bliver uden videre udelukket fra Udgang dertil, og det kan være ubilligt. Det vil ogsaa være at gaa videre, end man gaar nu for Diebliffet. Jeg har altsaa foreslaaet, at den Resolution, som fra Kirkekommissionens Tid er gaaet over i dette, som i de foregaaende Lovforslag forandres til „Ministeren kan henlægge dem“. Det staaer saa i hans Magt, at sende ogsaa saadanne Ansøgninger til Menighedsudvalget. Den sidste Ændring, som er foreslaaet her, finder jeg ikke Anledning til nærmere at omtale, da den følger af sig selv. Ligeledes vil Ændringsforslaget til § 4 efter hvad der er foregaaet være tydeligt i og for sig; det Samme gjælder Ændringsforslagene til §§ 9 og 10, de ville forklare sig selv. Dernæst er der stillet Ændringsforslag af den ærede Ordfører, om hvilke jeg strax skal sige, at Vedtagelsen af Ændringsforslagene under Nr. 3 og 5 betragter jeg som ensbetydende med Lovforslagets Forkastelse. I alle de Lovforslag, som jeg erindrer have foreligget i denne Sag, har den Bestemmelse været optagen, at Ministeren havde Ret til at henlægge en Del af de Ansøgninger, som han ansaa for at hidrøre fra de mindst kvalificerede Ansøgere. Dette er fastholdt baade ved Sagens 1ste og 2den Behandling, og det staaer i Lovforslaget, som det nu foreligger, som det har staaet i saa mange foregaaende; nu kommer man lige i det sidste Dieblit og vil foreslaa en saa vigtig Forandring deri, det kan naturligvis ikke lede til Noget. Men den Omtale, den ærede

Ordfører gav af denne Forandring, viser mig tilige, at han betragter Sagen paa en hel anden Maade end jeg. Min Mening er nemlig ved de Bestemmelser, som dette Lovforslag indeholder i § 4 om Henlæggelse af ikke kvalificerede Ansøgere eller Kandidaters Ansøgninger og Henlæggelse af indtil en Trediedel af Ansøgningerne, den, at naar ikke ganske særlige Forhold maatte vise, at Valghandlingen ikke var paalidelig, saa vilde det være Reglen, at naar man samlede sig med nogenlunde Enstemmighed om en af de tilbageblevne Ansøgere, da vilde han kunne indstilles til Kongen til Bestikkelse. Det er et ganske andet Synspunkt end det, hvorfra den ærede Ordfører gik ud, idet han vilde tage alle Ansøgninger med, selv de, der hidrøre fra de allermindst kvalificerede, og man faar jævnlig saadanne Ansøgninger. Det er ingenlunde sjældent, at man fra en ganske ung Kandidat, endog en Kandidat med 2den Karakter, faar Ansøgning om et af Landets største og betydeligste Embeder. Er det da rimeligt at vilde lede Menighedsraadet ved at sende det en saadan Ansøgning? den bør lægges tilside, thi han kan og bør ikke bestikkes. Hvad jeg her i Almindelighed har yttret, gjælder ogsaa om at indføre Afstemning ved tre Fjerdedele, det ligger ganske ubensfor Tankegangen, og jeg kan aldeles ikke gaa ind derpaa. Vil man vedtage Ændringsforslaget under Nr. 4, nuvel saa skal jeg ikke have Noget derimod, men det forekommer mig, at den ærede Ordfører gjorde sig saa mange unødvendige Ængstelser med Hensyn til de Udtryk, der findes i mit Forslag. Jeg har ønsket en Betænkning afgiven, men det er naturligvis ikke Meningen, at det skal være et stort og vidtløftigt Afstykke af et Omfang som maaske Statsrevisionens Betænkning eller Siggende. Det har jeg aldeles ikke tænkt paa. Jeg har forestillet mig, at det vilde blive et meget simpelt og i Reglen meget kortfattet Afstykke, man her modtog, hvori med korte og syndige Ord siges, hvad der ligger Menighedsudvalget paa Hjerte med Hensyn til den foregaaende Embedsbetættelse. Det behagelige i, at jeg kunde faae en Statistik over hele Landets kirkelige Forhold, det veed jeg ikke hvorfra den ærede Ordfører har hentet. Kunde jeg have Interesse af at faae en saadan Statistik, kunde vel ogsaa Andre have Interesse af, at den kom tilstede, og at søge den hos kompetente Dommere, som der her bliver Spørgsmaal om, var just vel at søge den paa rette Sted. Det vil altid kunne have Interesse at vide, hvilke religiøse Bevægelser, der finde Sted i Landet, og kunde man faae et Billede deraf gennem disse Betænkninger, var der virkelig opnaaet Noget; men at det særlig skulde være behageligt eller betydeligt for mig, kan jeg dog ikke indse. Ligeaa lidt tror jeg, der er Grund til at billige den Udtalelse af den ærede Ordfører, hvorefter det maa antages, at det er mig, der vilde opnaa noget ganske sær-